

НАР БИБЛИОТЕКА-ШУМЕН
ДЕПОЗИТНИ

19 31 г. № 438

Пров. 1957 г.

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

3 януарий до 28 мартъ 1931 г.

Б 4671

1931

кн. 1

ПОСЛАНИЕТО КЪМЪ РИМЛЯНИТЪ

(Продължение)

Дарбитъ отъ 13-та сѣбота, 28 мартъ, сж опредѣлени за мисионскитъ полета на африканската дивизия.

ХРИСТИЯНСКО АДВЕНТНО ОБЩЕСТВО
Солунска 49 — София.

Цена 8 лв.

Печатница „Гладстонъ„ — София

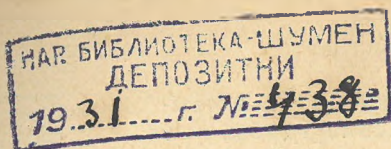
N. 3.

ENGLISH BOOK

1891-1892

1891-1892

1891-1892

54421

1 Урокъ. — 3 Януарий.

Кръщението и неговото значение

1. За какво се е погрижила безконечната Божия любовъ, за да изкупи грѣховетъ на свѣта? Римл. 5:20. 21.

2. Отъ какво фалшиво заключение иска апостолъ Павелъ да предпази вѣрующитѣ? Какъ имъ обяснява той думитѣ си въ Римл. 5:20. 21? Римл. 6:1.

3. На какво основава апостолътъ своя отговоръ? Ст. 2; Забел. 1.

4. Какво значи, да си кръстенъ въ Христовата смъртъ? Ст. 3. Заб. 2.

5. Съ кого бѣхме ние спогребени въ кръщението? Ст. 4, първ. ч. Заб. 3.

6. Какво означава изваждането на кръщаемия изъ водния гробъ? Ст. 4, посл. ч.; Заб. 4.

7. Какво е обещано на ония, които по такъвъ начинъ умиратъ съ Исуса? Ст. 5; Заб. 5.

8. На кои три голѣми събития въ евангелието напомня кръщението? 1 Кор. 15:3. 4.

9. Какво трѣбва да чувствува винаги единъ кръстенъ християнинъ? Отъ какво може да се познае, дали той и сега се чувствува тъй? Римл. 6:6; Заб. 6.

10. Отъ какво сж свободни мъртвитѣ? Ст. 7.

11. Въ какво можемъ ние да сме сигурни, ако сме умрѣли въ Христа? Ст. 8.

12. Какво знаемъ ние за Христа? Ст. 9.

13. Какъ умрѣ Христосъ за грѣха? Колко пжти? За кого живѣе той сега? Ст. 10.

14. Какво отношение може да има и между насъ и грѣха? За кого само трѣбва ние да живѣемъ? Ст. 11; Заб. 7.

Забележки.

1. „Да не бжде!“ Противно е да се мисли, че Богъ прощава грѣховетѣ, и човѣкътъ може да продължава да грѣши. Ако прощаващата благодатъ целѣше да се продължава престѣпването на Божия законъ, и ако Богъ би продължавалъ да прощава постоянно грѣхове, за които хората не се разкайватъ и отъ които не се отказватъ, тогава Божието действие би било насочено противъ самия него, противъ неговото владичество. Но и грѣшникътъ, който продължава да пренебрегва Божиитѣ изисквания, като не се старае да разбере тѣхното истинско значение, става нечувствителенъ за необходимостта отъ безусловно послушание. Той самъ затѣпява чувствата си за благодатта и става най-лошъ врагъ самъ на себе си. Но грѣшникътъ, който е получилъ прощение, трѣбва да си каже: Какъ бихъ могълъ азъ, който съмъ умрѣлъ за грѣха, да продължавамъ да грѣша, когато грѣхътъ ме осжда на смъртъ? Не трѣбва да се злоупотрѣбвява съ божествената благодатъ. (Вижъ Титу 2: 11—14.)

„При новорождението сърдцето бива доведено въ съгласие съ Бога, въ хармония съ неговия законъ. Станало ли е това коренно преобразование въ грѣшника, той е прѣминалъ отъ смъртъ въ животъ, отъ грѣхъ въ святостъ, отъ престѣпление и упорство въ послушание и вѣрностъ. Престаналъ е стариятъ животъ на отчуждение отъ Бога; започналъ е новъ животъ на примирение, на вѣра и любовъ.“ (Der Grosse Kampf, 538.)

2. „Или не знаете?“ Начинътъ на задаването въпроса показва, че незнанието на християнитѣ по този предметъ е нѣщо непростимо. Всички, които сж кръстени въ Христа, сж кръстени въ неговата смъртъ; а той „умрѣ за нашитѣ грѣхове“. (Гал. 1: 4.) Той умрѣ вмѣсто насъ. Кръщението изявява вѣрата, че Той ни е изкупилъ чрезъ своята смъртъ отъ грѣха, който бѣ причинилъ смъртта.

3. „Съ него“. Вѣрата приема Исусовата смъртъ като такава, която замѣства нашата, и неговото погребение, резултатъ на грѣха, като погребение на нашия старъ човѣкъ на грѣха. Ние трѣбва да гледаме на този погребенъ човѣкъ като на мъртъвъ.

4. „Както Христосъ“. Благодарение на Бога, нашиятъ Господъ не остана мъртъвъ. Каменниятъ гробъ не можа да го задържи.

Той, който понесе грѣховеѣ на свѣта, не можа да бжде задържанъ отъ смъртѣта, понеже бѣще праведенъ. (Деян. 2: 24.) Чрезъ силата на безконечния животъ“ (Евр. 7: 16), на правдата, Христосъ излѣзе отъ гроба, облѣченъ въ характера и славата на Своя Отецъ. (Римл. 1: 4.) Сжщо тѣй и ние трѣбва чрезъ сжщата сила да заживѣемъ съ него новъ животъ.

5. Когато сме съединени съ Христа чрезъ еднаква смъртъ — умрѣли за грѣха — ние можемъ да сме сигурни, че ще бждемъ и възкресени въ животъ. За свѣта това е начало на единъ животъ, който свидетелствува за Христовата сила.

„Обещанието, което ние даваме при кръщението, включва много. Въ името на Отца, Сина и Светия Духъ ние биваме погребени въ Христовия гробъ и подобно на неговото възкресение биваме възкресени, и сега вече трѣбва да живѣемъ новъ животъ. Нашиятъ животъ е свързанъ съ Христовия животъ и вѣрующиятъ отсега нататкъ трѣбва да помни, че е посветенъ на Бога, Христа и Светия Духъ. Затова сега всички свѣтски работи трѣбва да останатъ на второ мѣсто. Кръщаемииятъ е обявилъ открито, че вече не желае да живѣе въ гордостъ и себезадоволяване. Той не бива вече да води единъ безгриженъ, лекомисленъ животъ: Той е направилъ заветъ съ Бога. Той е умрѣлъ за свѣта. Той трѣбва да живѣе за Господа и да употреби за Него всички повѣрени му способности и никога да не забравя, че носи Божия знакъ на себе си, че е поданикъ на Христовото царство и съучастникъ на божествената природа. Той трѣбва да предаде на Бога всичко, каквото е и каквото има, и да употреби всички свои дарби за слава на Бога.“ (Zugnisse B. I, S. 190-191.)

6. „Грѣховното тѣло“. Грѣховното тѣло значи стариятъ човѣкъ. Това е грѣховността на човѣшката природа. То е това, което тежи на грѣшника като бремене, оковава го въ вериги и го прави да се чувствува като въ зидове затворенъ, докато изповѣда грѣха си на Бога и той бжде разпнатъ съ Христа и завинаги погребенъ.

7. „Живи къмъ Бога въ Христа Исуса“. Дръжъ се за това: Христосъ умрѣ за мене; неговата смъртъ е моя. Считай, че ти самъ си умрѣлъ на кръста и че стариятъ човѣкъ е завинаги погребенъ. Исусъ бѣ възкресенъ отъ смъртѣта, за да те оправдае. Дръжъ се за това: Неговиятъ животъ е твой; съ силата на този вѣченъ животъ ти ще побеждавашъ всѣки грѣхъ.

2 Урокъ. — 10 Януарий

Справедливостъ и животъ.

1. Отъ какво ще ни запазва всемогщата Божия благодать? Римл. 6:12.

2. Затова какво ни кани апостолътъ настоятелно? Ст. 13, първ. ч. Заб. 1.

3. А какво трѣбва да правимъ? Ст. 13, посл. ч.; Заб. 2.

4. Въ какво трѣбва да е убеденъ вѣрващиятъ християнинъ? Кое ни дава право за това убеждение? Ст. 14. 15. Заб. 3.

5. Съ кой всеобщо известенъ фактъ обосновава Павелъ това свое изявление? Ст. 16; Мат. 6:24; Заб. 4.

6. За какво благодари апостолътъ на Бога отъ сърдце? Римл. 6:17. Ефес. 2:2. Заб. 5.

7. Какво значи за грѣшния, да бѣде освободенъ отъ грѣхъветъ си? Ст. 18.

8. Какъ се опитва апостолъ Павелъ да обясни по-добре това, което казва? Ст. 19, първа часть.

9. Кѣмъ каква основна промѣна на начина на живота кани апостолъ Павелъ? Ст. 19, посл. часть; заб. 6.

10. Какво отношение сѣществуваше между правдата и насъ, когато още служехме на грѣха? Ст. 20.

11. Какви бѣха тогава плодетъ отъ нашия животъ? Ст. 21.

12. Какво може да се установи у ония, които сѣ свободни отъ грѣха? Ст. 22.

13. Каква е наградата или крайниятъ резултатъ на грѣха? Ст. 23, първ. часть; заб. 7.

14. Какъвъ е неизмѣримиятъ Божий даръ? Ст. 28, посл. часть; заб. 8.

Забележки.

4. „Тѣлеснитъ си части“. Ние не можемъ да запазимъ душата си чиста и въ хармония съ Бога, ако позволяваме на очитъ си да

гледатъ грѣха, на ушитѣ си да слушатъ лошото, на езика си да говори глупости или самохвалства, или да поставяме въ устата си нѣща, които ни вредятъ и безчестятъ Бога. Всички тѣзи членове нѣкога сж служили на грѣха. Но тъй като сега сж изкупени чрезъ Христовата кръвъ, тѣ трѣбва да бждатъ посветени въ служба на Христа.

2. Ние винаги трѣбва да вършимъ чрезъ неговата благодатъ обратното на това, което сме искушавани да направимъ. Само по този начинъ ние ще станемъ силни. Нѣма другъ пжтъ. Когато Исусъ бѣ подиграванъ, той не отвърщаше. Той отвърщаше на омразата съ любовь, на злото съ добро, на горчивинитѣ съ приятелство, на раздражеността съ търпение, на нараняванията съ изцѣление; Той помагаше на ония, които му поставяха спънки въ живота. Ако по-стѣпваме така, ние вървимъ по пжтя на Исуса. По този начинъ ние ще станемъ силни борци въ неговата победоносна армия.

3. „Не сте подъ законъ.“ Подъ законъ тукъ не значи, подчиненъ на закона, но—подъ проклятието, подъ осъждението — да бждеш единъ грѣшникъ. Нѣкога грѣхътъ владѣеше надъ насъ. Но следъ като ние напълно се предадохме на Христа, Божията благодатъ прости нашата вина. Осъждението, проклятието на закона е премахнато, и благоволенieto на Божията благодатъ ни осѣнява. Божията закрила е разпрострѣна надъ насъ. Неговата благодатъ влага закона въ нашитѣ сърдца. (Евр. 8: 10.) Тогава ние не сме подъ законъ, но съ законъ въ Христа.

4. „Изповѣданието на християнството, безъ съответната вѣра и съответнитѣ дѣла, не може да помогне на никого. Никой не може да служи на двама господари. Децата на безбожнитѣ сж служители на оня господаръ, на когото тѣ сж се отдали и когото слушатъ. Тѣ сж негови слуги и никога не могатъ да бждатъ Божии служители, освенъ ако се откажатъ отъ дявола и отъ всички негови дѣла. Сигурно не е невинно отъ страна на поданицитѣ на Небесния Царь да взематъ участие въ удоволствия и разговори, които поданицитѣ на Сатана уреждатъ за себе си, колкото тѣ и да увѣрватъ, че подобни забавления били невинни. Богъ е изявилъ свети истини, чрезъ които той желае да отдѣли своя народъ отъ безбожнитѣ и да го очисти за себе си. Адвентиститѣ отъ седмия день трѣбва да прилагатъ въ живота си своята вѣра. Всички, които сж послушни на Божия законъ, гледатъ на състоянието на свѣта и на религиитѣ отъ една съвсемъ друга гледна точка, отколкото ония изповѣдващи християнството, които обичатъ удоволствията, отхвърлятъ кръста и претѣпватъ четвъртата заповѣдь. (Testimonies I, 404. 400).

5. Въ единъ преводъ на П. Константинъ Рьошъ стихътъ гласи : „Благодарение да бжде на Бога, че вие нѣкога бѣхте роби на грѣха, но отъ сърдце се присѣдинихте къмъ учението, за което бѣхте спечелени“.

6. „Словото Божие е изразъ на Божия и Христовъ характеръ, отражение на падналия човѣкъ и на обновения споредъ Иисусовия образъ човѣкъ, който има Божия характеръ. Ние трѣбва да сравняваме нашитѣ мисли, чувства и намѣрения съ Иисусовия образъ. Нѣма сродство между Него и насъ, ако ние не искаме да живѣемъ споредъ Иисусовия примѣръ. Христосъ дойде на тази земя, за да извърши волята на Своя Отецъ. Следваме ли ние по неговитѣ стѣпки ? Всички, които сж приели Христа, трѣбва винаги да се стремятъ къмъ вътрешна близость съ Иисуса, за да могатъ и тѣ да живѣятъ тѣй, както Иисусъ живѣ, и да могатъ да вършатъ Христовитѣ дѣла. Ние трѣбва да прилагаме въ живота си поученията, които неговиятъ животъ ни дава.“ (Testimonies, III, 538.)

7. „Заплата на грѣха“. Словото на апостола е ясно и опредѣлено. Заплата на грѣха, сигурниятъ резултатъ отъ посѣва на грѣха е смъртъта, краятъ на сществуването и на живота. Въ това се показва безкрайната Божия мждрость и справедливость. Споредъ Неговия съвършенъ планъ грѣхътъ не може да остане вѣчно. На него трѣбва да се тури край, и това той ще получи сигурно като свой заслуженъ плодъ. Който избира грѣха, избира и неговата заплата, смъртъта. Богъ е справедливъ, когато отнема на човѣцитѣ живота, съ който тѣ злоупотрѣбаватъ.

„Тѣй като за Бога, съобразно неговата справедливость и милость, е невъзможно да избави грѣшника въ грѣховетѣ му, той му отнема сществуването, отъ което той се е лишилъ поради престѣпленията си, и за което се е оказалъ недостоенъ.“ (Der grosse Kampf, 623.)

8. „Божиятъ даръ“. Човѣкътъ е грѣшенъ и заслужилъ смъртъта. И преди да бѣше съгрѣшилъ Адамъ, той не можеше самъ да си спечели живота; той му бѣ даденъ отъ Бога, за да го използва за слава на Бога. Сега Богъ го дава чрезъ вѣра на всички, които приематъ вѣчния животъ. (1 Тим. 6: 12.) Силата на този божественъ животъ се проявява въ живота на вѣрующитѣ. Всички, които издържатъ до край въ вѣрата, ще получатъ вѣчния животъ за винаги. При второто идване на Христа тази тлѣнна плътъ ще бжде преобразена въ безсмъртна. Нека всички да се държимъ здраво за увѣрението, че Богъ ни е призвалъ за вѣченъ животъ!

3 Урокъ. — 17 Януарий

Грѣшникътъ и законътъ.

1. До кога е подчиненъ човѣкътъ подъ законъ? Римл. 7:1.

2. До кога всѣка омжжена жена е свързана съ своя мжжъ? Ст. 2.

3. Какво става една жена, когато презъ живота на своя мжжъ тя се ожени за другъ мжжъ? Какъ само може тя да бѣде свободна? Ст. 3.

4. Кое отношение искаше апостолътъ да обясни съ примѣра за брака? Ст. 4, първа ч.

5. Съ каква цель сме ние съединени съ Христа? Ст. 4, посл. часть.

6. Съ кого бѣхме ние по-рано свързани? Какво издействуваха грѣховнитѣ наклонности и страсти, съ които ние бѣхме тъй тѣсно свързани? Ст. 5. Заб. 1.

7. Каква промѣна настана чрезъ свързането съ Христа? Ст. 6. Заб. 2.

8. Отъ какво фалшиво заключение, което единъ поврѣхностно мислящъ би могълъ да извлѣче, иска апостолътъ да предпази? Ст. 7, първа часть.

9. За какво му служеше законътъ? Ст. 7, ср. часть. (Сравни съ Римл. 3:20.)

10. Какъ обосновава апостолътъ задачата на закона, да открива грѣха? Ст. 7, посл. часть.

11. Какъ може грѣхътъ да вземе поводъ отъ заповѣдта? Какво значи това, че грѣхътъ е мъртъвъ безъ законъ? Ст. 8. Заб. 3.

12. Познаваше ли апостолъ Павелъ закона? Кое го накара да каже: „И азъ живѣхъ нѣкога безъ законъ“? Кое му помогна да види грѣха тъй ярко? Ст. 9. Заб. 4.

13. Какво трѣбваше да установи Павелъ относно заповѣдта, която му бѣ дадена за животъ? Ст. 10. Заб. 5.

14. Коя опитност се съгласува съ твърдението на апостола въ стихъ 10? Стихъ 11. Забел. 6.

Забележки.

1. „Грѣховнитѣ страсти“. Преди покаянието ние живѣхме споредъ нашата природа. Ние бѣхме непослушни деца, живѣхме споредъ страститѣ и влѣченията на плътта, и разумътъ бѣше въ съгласие съ плътта. Съ други думи: плътскитѣ духъ не бѣше подчиненъ на Божия законъ. (Римл. 8:7.) Чети Павловитѣ изрази за непокаянитѣ въ Титу 3:3. Когато мислитѣ бѣха въ съгласие съ страститѣ, естествено страститѣ ни владѣха. Тѣ ни вѣвлѣкоха въ робство и най-после въ смъртъ.

2. „Като умрѣхме за закона, чрезъ който бѣхме свързани, ние се освободихме отъ него.“ Какъ сме се освободили отъ закона и сме умрѣли за него? Ние сме освободени чрезъ Христа отъ проклятието, отъ присждата на закона. Но ние сме свободни и отъ закона, който ни принуждаваше да служимъ на страститѣ и влѣченията на плътта. Ние сме мъртви спрямо оня, който „заробва“, мъртви спрямо престѣпленията на закона.

3. Не ще съмнение, че изложението и разглеждането на въпроситѣ отъ осмия стихъ до края на главата иматъ произходъ отъ собственитѣ опитности на апостола. „Цѣлата седма глава показва ясно следитѣ на тази лична опитностъ. До тукъ той винаги си служеше съ думичкитѣ „вие“ и „насъ“; отъ тукъ нататкъ той употребява само „азъ“, „мене“ и „мой“. Да, тукъ апостолътъ дава единъ докладъ самъ за себе си. Той решително отдѣрпва покривалото отъ своя интименъ животъ, понеже на тоза го принуждава Богъ, комуто той се е напълно отдалъ. Заради църквата той разкрива себе си.“ (The Expositor's Bible, 188.)

4. „Апостолъ Павелъ пише, че билъ „по правдата, която е отъ закона, непороченъ“ (Фил. 3:6), значи колкото се отнасяло до външнитѣ дѣла; но когато разбра духовната страна, вътрешното знание, той се съзна като грѣшникъ. Сждено по буквата на закона, както човѣцитѣ го прилагатъ въ външния животъ, апостолътъ бѣше чистъ отъ грѣхъ; но когато той проникна въ дълбочината на светия законъ и погледна на себе си тъй, както Богъ го виждаше, той дълбоко се смири и изповѣда своята вина съ думитѣ: „Азъ живѣхъ нѣкога безъ законъ; но когато дойде заповѣдта, грѣхътъ оживѣ, пъкъ азъ умрѣхъ.“ (Римл. 7:9. 10.) Когато той разбра добре ду-

ховната сжщност на закона, грѣхътъ му се яви въ неговия истински ужасъ и неговата гордостъ изчезна.“ (Пжтьтъ къмъ Христа, стр. 40.)

5. Богъ, който е далъ закона, е единъ живъ Богъ; и законътъ е законъ на животъ; неговото слово е слово на живота. Той е сърдцето, фокусътъ, кржгътъ и животътъ на всемира. Ако всѣко отъ неговитѣ творения винаги би живѣло въ пълна хармония съ неговия законъ на живота, тази хармония, това доброволно подчинение на неговия законъ би било единъ каналъ за живота отъ Бога. Законътъ за земното притежание е, общо взето, единъ полезенъ законъ. Той подържѣ нѣщата на тази земя въ постоянно равновесие. Скочи ли, обаче, нѣкой отъ една висока стрѣмна скала, тогава добриятъ законъ за земното притежание ще причини неговата смъртъ. Силната електрическа енергия, която металически жици разнасятъ надъ насъ отъ стѣлпъ на стѣлпъ, е отъ голѣма полза за човѣка, когато той я употребява правилно. Щомъ, обаче, човѣкътъ стане проводникъ между нея и земята, токътъ минава презъ неговото тѣло и го убива моментално. Живѣятъ ли човѣцитѣ въ хармония съ Бога и неговия законъ, тѣ иматъ животъ. Изпаднатъ ли, обаче, поради грѣха въ конфликтъ съ този мощенъ животъ, като престѣпватъ закона, тѣ трѣбва, като последица отъ това, да умратъ. Добриятъ законъ на живота бива преобърнатъ отъ грѣшника и става за него единъ законъ на смъртъ.

6. „Исусовиятъ животъ на послушание подържаше изискванията на закона, той показа, че законътъ трѣбва да се изпълнява отъ човѣка и посочи съвършенството на характера, което се постига чрезъ послушанието на закона; и всѣки, който, като него, е послушенъ на закона, показва по сжщия начинъ, че законътъ е „святъ, справедливъ и добъръ“. (Римл. 7:12.) Отъ друга страна всички, които престѣпватъ Божия законъ, подържатъ твърдението на Сатана, че законътъ е лъ несправедливъ и не можель да бжде изпълняванъ. По този начинъ тѣ подържатъ измамата на голѣмия врагъ и безчестягъ Бога. Тѣ сж деца на лукавия, който пръвъ се опълчи противъ Бога. И ако такива бждѣха допустнати въ небето, тѣ отново биха вмѣкнали тамъ елементитѣ на нечистота и бунтъ и биха изложили на опасность благополучието на цѣлия всемиръ. Никой, който отъ упорство пренебрегва една заповѣдь отъ закона, не ще влѣзе въ царството небесно.“ (The Desire of Ages, 309.)

4 Урокъ. — 24 Януарий.

Освобождаване отъ грѣхъ.

1. Какво се казва за закона? Римл. 7:12.
2. Затова какво установява Павелъ? Ст. 13. Заб. 1.
3. Каква разлика съществува между грѣшника и закона? Ст. 14. Заб. 2.
4. Какво казва Павелъ за своята собствена опитностъ? Ст. 15. Заб. 3.
5. Какво му доказва опитността относно закона? Ст. 16.
6. Коя бѣше причината за неговия неуспѣхъ? Ст. 17.
7. До какво познание дойде той относно своята плътъ? Ст. 18.
8. Защо апостолътъ не можеше да изпълни желанието си да върши добро? До какво заключение го доведе този фактъ? Ст. 19. 20.
9. Какво нерадостно нѣщо трѣбваше да установи Павелъ, когато позна себе си? Ст. 21.
10. Какъ се отнасяше Павелъ къмъ Божия законъ, макаръ че той го изобличаваше въ неговитѣ грѣхове? Ст. 22. Заб. 4.
11. Какво забеляза Павелъ въ своитѣ удове при разглеждането на закона? Ст. 23. Заб. 5.
12. Какво съзнанието за този нерадостенъ, незадоволителенъ фактъ го накара да извика? Ст. 24. Заб. 6.
13. Какво намѣрява Богъ, когато изобличава чрезъ закона грѣшника за грѣховетъ му? Гал. 3:24. Заб. 7.
14. До какъвъ освободителенъ изходъ доведе Павла съзнанието му за грѣха? Какъ повторно съпоставя апостолътъ двата различни видове служения, които се изключватъ единъ другъ, въ завършека на този важенъ себеанализъ? Ст. 25. Заб. 8.

Забележки.

1. „Но грѣхътъ“. Богъ не е намѣрявалъ да направи закона си сръдство за смъртъ; напротивъ, той трѣбваше да бжде каналъ за живота. Ст. 10; Притчи 12:28. Престѣпването на закона убива, а не неговото изпълняване.

2. „Продаденъ на грѣха“. Човѣкътъ чрезъ грѣха е единъ робъ, продаденъ въ едно робство, отъ което той не може да се освободи съ нищо, каквото и да предприеме. Но Христосъ дойде и „избави ония, които отъ страхъ предъ смъртѣта презъ цѣль животъ бѣха подложени на робство“. Евр. 2:15.

„О, колко мнозина се ласкаятъ, че сж добри и живѣятъ праведно, докато истинската Божия свѣтлина разкрива, че презъ цѣлия си животъ тѣ сж живѣли само за угода на себе си. Цѣлиятъ тѣхенъ начинъ на животъ е въ противоречие съ Божиата воля. Колко много хора живѣятъ безъ закона! Въ своята тъмнина тѣ гледатъ на себе си съ задоволство. Но когато законътъ бжде разкритъ предъ тѣхната съвестъ, както бѣше разкритъ на Павла, тогава тѣ ще познаятъ, че сж били продадени подъ робството на грѣха и че трѣбва да умратъ за своето плътско естество.“ (Testimonies, III, 475.)

3. Духътъ и разбиранията на апостола бѣха пробудени отъ Божия духъ; той видѣ своята собствена голѣма грѣховностъ. Съвестта му бѣ пробудена. Той съзна, че самъ той бѣше плътски, а Божиятъ законъ бѣше духовенъ. Но въ себе си той нѣмаше никаква сила, за да може да изпълнява този духовенъ законъ.

4. „Намирамъ услада въ закона Божий.“ Човѣкътъ, който е освѣтленъ отъ Бога и убеденъ въ своя грѣхъ, не се оправдава самъ, нито пъкъ търси грѣшка въ закона. Той вижда въ закона красота, последователностъ, хармония и чистота. А колко различенъ е билъ Божиятъ законъ отъ закона въ неговитѣ удове!

5. „Удове“ и „закона на моя умъ“. Преди човѣкътъ да бѣше съгрѣшилъ, Божиятъ законъ владѣеше въ него. За човѣка бѣше наслада да бжде послушенъ на този законъ, и то не само съ душата си, но и съ членоветѣ си. Но следъ като човѣкътъ отвори вратата на Сатана, неговитѣ удове бѣха покварени поради извършването на грѣха. Грѣхъ е винаги престѣпване на истинския Божий законъ. Човѣцитѣ, подъ закона на грѣха, въ упорството си се държатъ за извратения законъ на грѣха. А словото и духътъ на Бога откриватъ на човѣка красотата, мъдростта и светостта на божествения законъ; но самъ човѣкъ нѣма сила да изпълнява този законъ. Той мрази злото, но го върши. Той се отвръщава отъ грѣха,

но все пакъ му се предава. Неговото състояние въ началото на тази борба ни се посочва въ Римл. 6:11—13. 19. Има голѣмо число писатели, които, изглежда, че вѣрватъ, какво докладваното въ ст. 14—23 трѣбва да бжде опитностъ на всѣки християнинъ. О не, скъпи души, не е необходимо християнинътъ винаги да търпи поражения. Но преди всичко трѣбва да се извърши едно предаване, едно безусловно, абсолютно предаване; всички наши удове трѣбва да бждатъ предадени на Бога. Цѣлиягъ човѣкъ, духовно, нравствено и тѣлесно, трѣбва да се предаде на Оня, който го е изкупилъ. Тѣй чрезъ силата на божествения животъ у себе си той ще положи всѣко решение и мисълъ, всѣка постѣпка и всѣки свой удъ въ доброволно служене на Него. Затвърди това убеждение у себе си, докато разглеждашъ седмата глава отъ Римляномъ и приеми съ пълно довѣрие обещанието, дадено въ първата часть на Римл. 7:25.!

6. „Тѣлото на тая смъртъ“. Отъ това тѣло на смъртѣта. Може би това може да се сравни съ единъ пленникъ, който е завързанъ съ вериги за другъ единъ. вече умрѣлъ пленникъ. Дано Богъ даде, щото всички да могатъ да видятъ грѣха такъвъ, какъвто е, едно тѣло на смъртѣта.

„Той (Павелъ) се стремѣше къмъ чистотата, къмъ правдата, която самъ не можеше да постигне, и затова извика: „Окаянъ азъ човѣкъ, кой ще ме избави отъ това тѣло на смъртѣта?“ (Римл. 7:24.) Това е сжщиятъ болезненъ вѣкъ, който много обременени сърдца навсѣкжде и презъ всички времена сж надавали. На този въпросъ има само единъ отговоръ: „Ето, Този е Божиятъ Агнецъ, който понася грѣховетъ на свѣта.“ (Йоанъ 1:29.) (Пжтьтъ къмъ Христа, стр. 25.)

7. „Възпитателъ въ Христа“. Буквално преведено: водителъ къмъ Христа. Богъ не осжда човѣка, за да се радва на неговото страдание или за да ни остави да погинемъ безпомощно. Той ни разкрива нашето мизерно състояние, за да можемъ да приемемъ неговата милость. Той ни показва нашата безпомощностъ, нашето безнадеждно положение, за да получимъ ние помощта и надеждата, които сж въ него. Той ни посочва нашитѣ смъртоносни рани, за да намѣримъ изцѣление въ него. Той ни казва, че сме изгубени, за да ни накара да потърсимъ единственото избавление. Законътъ и духътъ, които неизбежно осждатъ, разтварятъ предъ грѣшниците единствения пжтъ, по който тѣ могатъ да избѣгнатъ това осждение — Исуса Христа.

8. „И тѣй“. Това е едно последствие, което е още по-пълно развито въ следуюция урокъ. Накратко: Това значи, че оня, който

се остави да бжде управляванъ отъ просвѣтленъ отъ Бога разумъ и който се услаждава въ Божия законъ, е послушенъ на този законъ; оня, който следва наклонноститѣ на плътта, служи на закона на грѣха. Павелъ съвсемъ не учеше, че нѣкой би могълъ да възприема съ разума си правдата на закона и въ сжщото време да оставя плътта да го ръководи. Текстътъ говори за две опитности — за опитността на покаяния човѣкъ и за опитността на човѣка, намиращъ се още въ грѣха.

5 Урокъ. — 31 Януарий.

Животътъ по плътъ и по духъ.

1. Кого Богъ и законътъ вече не осжждатъ? Римл. 8:1. Заб. 1.

2. Отъ какво освобождава законътъ на духа, който оживотворява въ Христа Исуса? Ст. 2. Заб. 2.

3. Защо законътъ не можеше да освободи грѣшника? Ст. 3, първ. ч.

4. А какъ става това чрезъ Христа? Ст. 3, посл. часть. Заб. 3.

5. Какво се постига чрезъ това? Ст. 4. Забел. 4.

6. Какъ е съ плътскитѣ хора? Ст. 5, първа часть.

7. Какви сж дѣлата на плътскитѣ хора? Гал. 5:19—21.

8. Отъ какво може да се познае, дали нѣкой е духовенъ? Римл. 8:5, посл. часть.

9. Кои сж плодетѣ на Духа? Гал. 5:22. 23.

10. Каква ще бжде последицата на живота по плътъ? Римл. 8:6, първа часть; 6:23, първа часть.

11. Какво е духовното мждруване? Римл. 8:6, посл. часть.

12. Какво положение спрямо Бога заема плътскиятъ по духъ? Ст. 7, първа ч. Заб. 5.

13. Кому плътта не се подчинява? Ст. 7 посл. частъ. Заб. 6.

14. Какъ стои плътскиятъ човѣкъ спрямо Бога? Ст. 8.

15. Какво можеше да каже Павелъ на покаянитѣ християни, на които пишеше посланието? Какво показва това, когато нѣкой не притежава Христовия духъ? Ст. 9. Заб. 7.

Забележки.

1. Да се разглеждатъ заключенията на осмата глава въз основа на изучаването на седмата глава, е много важно и поучително. Никой не може да прочете тѣзи две глави една следъ друга, безъ при това да му направи силно впечатление голѣмата имъ вжтрешна зависимостъ една отъ друга. Една зависимостъ по отношение на контраститѣ и на допълненията.

2. „Докато животътъ на християнина се отличава съ смирение, при това не трѣбва да се забелязва опечаленостъ или себеунижение. Привилегия на всѣки единъ е да постъпва тѣй, както е угодно на Бога и както той може да го благослови. Нашиятъ Небесенъ Баща не желае, щото ние винаги да се чувствуваме осждени и въ тъмнина. Не е никакво доказателство за истинско смирение, ако ние ходимъ винаги съ наведена глава и задълбочени въ мисли само за себе си. Ние можемъ да дойдемъ при Исуса, да се оставимъ той да ни очисти, и безъ срамъ или угризения на съвестта да устоимъ предъ закона. „Сега, прочее, нѣма никакво осждане на тия, които сж въ Христа Исуса, които ходятъ не по плътъ, а по духъ.“ (Der grosse Kampf 549.)

2. „Законътъ на животворящия духъ.“ Този законъ е законътъ Божий, изявенъ въ характера на Исуса Христа. Законътъ, „даденъ за животъ“ (Римл. 7: 10). Въ сърдцето на грѣшника е законътъ на грѣха и на смъртта, който осжда грѣха и поставя наравно грѣшника съ грѣха. Понеже лошитѣ, грѣховни мисли на човѣка изопачиха закона, тѣй че душата вече нѣма истинска мѣрка за грѣха. Но въ Христа съвършенството на закона бѣ отново възстановено и Богъ счете тази съвършена правда като правда на грѣшника. Силата на този съвършенъ животъ прави грѣшника свободенъ. Ние бѣхме избавени чрезъ неговото послушание. Римл. 5: 19.

Онзи животворящъ духъ въ Христа Исуса, „силата на неговото възкресение“, освобождава човѣка и отъ закона на грѣха и

на смъртта. Владичеството на лукавия бива сломено, и чрез въ-
рата душата бива запазена от грѣхъ. Който разтваря сърдцето си
за Христовия духъ, ще стане съпричастникъ на сжщата могща
сила, която нѣкога ще възкреси и неговото тѣло отъ гроба." (The
Desire of Ages, 209, 210.)

3. „Богъ го извърши.“ Онова, което законътъ не можеше да
извърши въ грѣшния човѣкъ, това извърши Богъ, като изпрати своя
собственъ Синъ. Този Божий Синъ взе на себе си плътта на грѣш-
ния човѣкъ и надви това, което човѣкътъ не можеше да надвие.
Той победи и унищожил грѣха въ плътта. Въ резултатъ на това
той, снабденъ съ сжщата сила, може да пребъде въ плътта на
всѣкиго, който желае да му отвори сърдцето си и да го приеме,
за да победи въ него грѣха. (Вижъ I Йоан. 4: 2. 4; Гал. 2: 20.)

4. „За да се изпълни въ насъ правдата, изисквана отъ закона.“
Би било подигравка съ единъ робъ, ако нѣкой би го освободилъ
отъ оковитѣ му и сжщевременно му казва, че веднага, щомъ бжде
освободенъ, той пакъ ще трѣбва да бжде върнатъ въ робство или
пленичество. Богъ не се отнася тъй съ своитѣ чада. Силата, която
ни освобождава отъ грѣха, може и да ни пази свободни отъ грѣха!
Силата, която прощава грѣха, може да ни освободи отъ грѣшене.
Богъ ни прощава престѣпленията на закона, не за да продължа-
ваме да го престѣпваме. Той ни избавя отъ грѣховетѣ ни, за да
бжде записанъ законътъ въ сърдцата ни и тъй ние винаги да из-
пълняваме правдата, нарежданията и изискванията, чието изпълнение
той изисква отъ насъ. Божиятъ духъ е винаги въ съгласие съ не-
говия законъ. И каква славна победа, какъвъ триумфъ представлява
подобенъ животъ!

5. „Вражда“. Намираме ли се ние въ вражда противъ Бога?
Тогава ние сме ръководени отъ плътта. Предай се на Бога! Той
не е враждебно настроенъ къмъ насъ, но той се намира въ вражда
противъ лукавия, което често ни прави да го разбираме погрѣшно.
Христостъ, приетъ съ въра, е единствениятъ, който може да пре-
махне враждата. Той вършеше това, когато бѣше на тази земя въ
плътъ, подобна на нашата. Той желае и днесъ да премахне тази
вражда, ако ние го оставимъ да изпълни сърдцето ни и предадемъ
всичко на неговото ръководство.

„Изворитѣ на сърдцето трѣбва да бждатъ пречистени, преди
да може да бжде очистена водата, която изтича изъ него. Който
се опитва да постигне небето чрезъ собственитѣ си дѣла, чрезъ
изпълнението на заповѣдитѣ, той иска нѣщо невъзможно. Нѣма ни-
каква сигурностъ за оня, който има само една догматична религия,

симо видъ на благочестие. Християнскиятъ животъ не е само едно измѣнение или подобрене на старата природа, но едно преобразуване на сжщата. Личното азъ и грѣхътъ трѣбва да умратъ; трѣбва да започне единъ новъ животъ. А това може да стане само чрезъ мощното дѣйствие на Светия духъ.“ (The Desire of Ages, 172.)

6. „На закона Божий то се не покорява.“ Тукъ става дума за закона не само въ неговата външна форма, но и въ неговата духовна дълбочина, както Христосъ я разкрива въ планинската проповѣдь. Ние нѣма защо да се очудваме на враждата къмъ закона отъ страна на ония, които не държатъ много на Христовата религия. Печалното е, че тази вражда противъ Божи законъ ние намираме и въ сърдцата на такива, които изповѣдватъ, че сж последователи на Оня, който е казалъ: „Драго ми е, Боже мой, да изпълнявамъ твоята воля. Да! Законътъ ти е дълбоко въ сърдцето ми!“ (Пс. 40:9.) А кое трѣбва да се счита като пробенъ камъкъ — изповѣданието на единъ човѣкъ ли, или законътъ? (Вижъ Исая 8:20; Мат. 7:21.) Законътъ, за който тукъ е дума, е сжщиятъ за който се говори въ Римл. 7:7—14 — десеттѣ заповѣди.

7. „Ако пъкъ нѣкой нѣма духа на Христа, той не е Христовъ.“ (Римл. 8:9.) Той е отдѣленъ отъ Бога и ще остане завинаги отдѣленъ отъ него. Той може нѣкога да е получилъ прощение, но неговата немилостивостъ показва, че сега той отхвърля Божиата прощаваща любовъ. Той се е отдѣлилъ отъ Бога и затова е въ сжщото състояние, въ което е билъ, преди да е получилъ прощение. Той е отрекълъ своето разкаяние и грѣховетъ му оставатъ на него, като че никога не се е разкаявалъ за тѣхъ. (Christi Gleichnisse, S. 249.)

6 Урокъ. — 7 Февруарий.

Свидетелството на закона.

1. Какво чудесно нѣщо става съ оня, въ когото живѣе Христосъ? Римл. 8:10, първа часть. Заб. 1.

2. Отъ какво значение е духътъ за оня, който е въ Христа? Ст. 10, посл. часть. Заб. 2.

3. Чий духъ ще живѣе въ вѣрующия? Ст. 11, първа часть. Заб. 3.

4. Какво ще върши този живѣещъ въ насъ духъ? Ст. 11, посл. часть.

5. Спрямо кого вече ние нѣмаме никак-
во задължение? Ст. 12. Заб. 4.

6. Какъв е сигурният край на оня,
който живѣе споредъ плътта? Но какво
много по-добро нѣщо ще се случи съ вѣру-
ющия? Ст. 13. Заб. 5.

7. Кой е наистина чадо Божие? Ст. 14.
Заб. 6.

8. Какъв духъ не сме получили ние?
Ст. 15, първа часть. Заб. 7.

9. Какъв духъ получаваме ние? Ст. 15,
посл. часть. Заб. 8.

10. Какво потвърждение имаме ние от-
носно това, че сме Божии чада? Ст. 16. Заб. 9.

11. Какво логично заключение следва
отъ това, че ние сме Божии чада? Какво е
необходимо поради нашето близко отноше-
ние къмъ Христа? Ст. 17. Заб. 10.

Забележки.

1. „Тѣлото е мъртво.“ Това значи, че на тѣлото трѣбва да се
гледа тъй, като че е било разпнато съ Христа. (Вижъ Римл. 6:6. 11.)
Христосъ въ насъ е отстранилъ отъ насъ стария човѣкъ на грѣха;
тѣлото съ владѣещитѣ го плѣтски страсти се счита за мъртво и
Христосъ управлява вмѣсто тѣхъ въ насъ. Това трѣбва да стане съ
насъ, ако искаме да живѣемъ тъй, както той живѣе.

2. „А духътъ живѣе.“ Това за християнина е една опитностъ,
която винаги го прави щастливъ и живъ. Духътъ идва при грѣш-
ника, за да го изобличи, да го убеди и да му покаже грѣшката.
Но духътъ идва въ вѣрующия като животъ. Грѣхътъ унищожава
живота въ прѣстѣпника, тъй че той трѣбва да умре. Но у оня, който
се намира въ хармония съ Бога и който е праведенъ въ всичкитѣ
си пѣтица, идва духътъ като животъ Божий. Вѣчниятъ духъ става
постояненъ животъ за душата, която вѣрва въ името на Божия
Синъ. Наша привилегия е, че можемъ да изпитаме това. (1 Йоаново
5:11—13.) „Въ пѣтя на правдата има животъ.“ (Пр. 12:28.) Това е
единъ животъ и една сила, които невѣрующитѣ нито притежаватъ
нито познаватъ. Това е единствената сила, която ни прави способни
да победимъ грѣха.

3. „Човѣкътъ трѣбва да побеждава, както и Христосъ побеждаваше. Само тогава той може, чрезъ привилегията да победи въ Исусовото всемогъщо име, да стане наследникъ Божий и сънаследникъ на Исуса Христа. Това не би могло да бжде, ако само Христосъ побеждаваше всичко. Човѣкътъ трѣбва да извърши своята часть; той трѣбва чрезъ силата и благодатъта, която Исусъ му дава, да стане победителъ въ своята часть. Въ старанията си да победи, човѣкътъ трѣбва да действува заедно съ Исуса, и тогава той ще стане съучастникъ и въ Христовата слава.“ (Testimonies, V, 33.)

4. Не сме „длъжници“. Колко много има, които изповѣдватъ че сж християни, а въ всѣкидневнитѣ си разговори и постѣпки показватъ, че тѣ все пакъ иматъ нѣкакви задължения спрямо свѣта и плътта, спрямо свѣтскитѣ нѣща, цели и привички, и че тѣзи плътски нѣща все още сж позволени за тѣхъ! Нека да благодаримъ на Бога, че ние не сме длъжници на плътта! Грѣховната плътъ е единъ грубъ тиранинъ, който ни завежда въ смъртъ, когато му служимъ. Ние бидохме изкупени съ непресмѣтна цена. Ние принадлежимъ на Христа. Нему сме всички задължени. Христосъ ни е изкупилъ и ни призовава въ една чудесна свобода, къмъ победа надъ всѣки грѣхъ въ всѣко време и на всѣко мѣсто, кждето и да се намираме.

5. „Ако живѣете по плътъ, ще умрете.“ Умъртвявайте плътскитѣ дѣла, считайте ги за мъртви, приковани на кръста, разпнати съ Христа. Ако въ тебе искатъ да се проявятъ гнѣвъ, злоба, неприлични думи, глупости или каквото и да е друго зло, обърни се въ молитва къмъ Бога и го моли за повече отъ неговия духъ, за да можешъ да задушишъ онова, което иска да се прояви въ тебе и да можешъ да предотвратишъ проявата на злото. Моли се за повече отъ неговия духъ за предстоящата победа, приеми го съ вѣра и задръжъ го.

6. „Водени отъ духа Божий.“ Съвсемъ естествено Божиитѣ чада ще притежаватъ духа, живота и наклонноститѣ на Отца. Светиятъ духъ насърчава винаги къмъ смирено послушание спрямо Божия законъ. Чрезъ Божия духъ се събужда въ сърдцето любовта. (Римл. 5:5.) Тази издействувана чрезъ Божия духъ любовъ пази заповѣдитѣ Божии и то съ наслада. (Йоанъ 5:3; Пс. 40:8. 9) „Вие сте ми приятели, ако вършите всичко онова, що ви заповѣдвамъ“, казваше Исусъ.

7. „А приехте духъ на осиновение.“

Макаръ че по природа не сме Божии чада (Еф. 2:23.), ние

станахме такива чрезъ изкуплението, чрезъ новородението, чрезъ приемането на Бога. Богъ ни приема като синове и дъщери въ небесното семейство (2. Кор. 6:17,18; Йоанъ 1:12), и ние можемъ съ лично право да кажемъ: „Отче, Отче мой.“ Проследи значението на този изразъ въ Новия заветъ. (Марко 14:36; Римл. 8:15; Гал. 4:6.)

8. „Вие не приехте духъ на робство.“ Не духа, който ние имаме, когато се намирахме още въ робство на грѣха. Това бѣше робски страхъ предъ единъ жестокъ господарь. Божествениятъ страхъ е подобенъ на пълното съ любовъ страхопочитание на едно дете спрямо единъ любвеобиленъ баща. Първото е страхъ предъ наказание поради извършени грѣхове, за които човѣкъ не се е покаялъ. Второто означава страхъ предъ това, да извършимъ неправда спрямо Оня, който е нашиятъ единственъ Спасителъ и наша единствена надежда.

9. Това свидетелство на Духа е не само едно вътрешно усещане или затрогване. Преживѣването че, нашиятъ духъ е новороденъ, е само една страна на свидетелството. Великото, непогрешимото свидетелство на Божия духъ е Словото Божие, което е вдъхновено отъ този духъ. (Вижъ въ 2 Царе 23:2; 1 Петр. 1:11; 2 Петр. 1:21.) Само въ Словото Божие ние намираме нарежданията, пробнитѣ камъни на учението на Светия духъ. Онова, което Словото учи относно Бога, грѣха, изкуплението, дълга, живота и силата, е гласътъ на духа. Духътъ на покаяния се съгласува напълно съ този гласъ. Когато Словото на духа казва: Това е грѣхъ, то и обновениятъ духъ на човѣка отговаря: „Да, това е тъй!“ Казва ли духътъ: „Това е изкуплението“, тогава нашата вѣра отговаря: „Аминъ! Азъ приемамъ това изкупление за себе си!“ Тъмнина, обезсърдения и изкушения окръжаватъ душата, но въпреки това свидетелтъ остава при насъ до тогава, докато нашитѣ сърдца сж въ съгласие съ неговото свидетелство въ Словото, и дори и тогава, когато не го чувствуваме. Ние не трѣбва да смѣсваме бързо промѣнливитѣ наши сърдечни чувства съ Божия духъ, но трѣбва да помнимъ, че нашиятъ духъ трѣбва да се подчинява на свидетелството на Божия духъ въ Писанието.

10. „Каква ценна привилегия е това, да можемъ да бъдемъ синове и дъщери на Всевишния, и наследници на Бога и сънаследници на Исуса Христа! Затова нека да не роптаемъ и да не се оплакваме, че въ този животъ не сме свободни отъ разочарования и страдания. Призвани ли сме отъ Божието провидение да търпимъ страдания, нека да вземемъ кръста на себе си и да приемъ горчивата чаша, като помнимъ, че ржката на Отца е, която я поднася

до устнитѣ ни. Нека да му се довѣрjаваме, както презъ мрака, така и презъ свѣтли дни!“ (Zeugnisse, B. I. S. 219.)

Онова, което бѣше Исусъ въ свѣта, това сж и неговитѣ последователи. Тѣ сж чада Божии и сѣратници Христови. Царството и славата небесни принадлежатъ на тѣхъ. Свѣтътъ не разбира тѣхния характеръ и тѣхното свято призвание; тѣ не могатъ да схванатъ приемането на вѣрующитѣ въ Божието семейство. Съединението на вѣрующитѣ съ Отца не е видимо, и докато свѣтътъ гледа на тѣхното унижение и позоръ, не може да се види, какво сж въ сжщностъ тѣ, и какво ще станатъ. Тѣ сж чужденци. Свѣтътъ не ги познава и не цени подбудителнитѣ причини, които ги каратъ да се държатъ тѣй.“

7 Урокъ. — 14 февруарий

Бждещата слава.

1. На какво може християнинътъ още днесъ да се радва? Римл. 8:18, пръв. часть.

2. Въ какво се състои доброто, което ни донасятъ страданията, които търпимъ? I. Петр. 4:1; Фил. 3:10; Заб. 1.

3. Какъ може да се сравнятъ тѣзи страдания съ славата, която ще се открие за насъ? Римл. 8:18, 2 Кор. 4:17, 18; Заб. 2.

4. Каква ще бжде последицата отъ това, ако ние издържимъ въ страданията съ Христа до край? 2 Тим. 2:12; Откр. 2:10.

5. Какво очакватъ природнитѣ твари съ нетърпение? Римл. 8:19.

6. Кога ще стане това откровение на Божиитѣ чада? 1 Йоан. 3:1—3.

7. Какъ бѣ засѣгнато творението отъ грѣха? Чрезъ чие дѣло? Римл. 8:20.

8. На какво се надѣва очакващото творение? Ст. 21; Заб. 3.

9. Въ какво състояние се намира още творението? Ст. 22; Заб. 4.

10. Кой стене още повече, освенъ материалното творение? Ст. 23, прѣва часть.

11. Какво очакваме ние? Ст. 23, посл. част; Заб. 5.

12. Какъ сме ние сега избавени? Ст. 24; Заб. 6.

13. Какво ни кара нашата надежда? Ст. 25.

14. Колко дълго ще трѣбва ние да чакаме? Евр. 3:6.

Забележки :

1. „Много, които изповѣдватъ името на Исуса Христа и претендиратъ, че очакватъ второто Христово идване, не знаятъ, какво значи да се страда съ Христа за неговото дѣло. Тѣхнитѣ сърдца не се подчиняватъ на благодатъта, и както въ много случаи се показва, тѣхното лично Азъ не е още умрѣло. А въ сжщото време тѣ говорятъ, че иматъ изпитания. Но причината на тѣхнитѣ изпитания е тѣхното непослушно сърдце, което прави личното Азъ тѣй чувствително, че то често се чувствува разпнато. Ако такива биха могли да познаятъ, какво значи да си единъ смиренъ Христовъ последователъ, единъ истински християнинъ, тогава тѣ биха започнали сериозно да действуватъ и да живѣятъ както трѣбва. Най-напредъ тѣ биха умъртвили своето лично Азъ; после биха станали издържливи и биха обуздавали всѣка сърдечна страсть. Премахнете вашата себеувѣреностъ и самодоволство, братя, и следвайте вашия смиренъ Образецъ. Мислете винаги за Исуса; мислете за това, че той е вашъ образецъ и че вие трѣбва да вървите по неговитѣ стѣпки . . . И тогава нека съ радостъ да страдаме заради Исусовото дѣло ! Разпѣвайте личното Азъ всѣки день и станете съпричастници на Христовитѣ страдания, за да можете да станете съучастници и на неговата слава и да бъдете увѣнчани съ слава, почестъ, безсмъртие и вѣченъ животъ. (Early Writings, S. 113. 114.)

2. Господниятъ рабиня пише относно възнаграждението на светиитѣ : „Показано ми бѣ възнаграждението на светиитѣ, непреходното наследство. После ми бѣ показано, колко много бѣ претърпѣлъ Божиятъ народъ заради дѣлото на истината, и че тѣ сж постигнали доста лесно небето. Тѣ считаха, че страданията на настоящето време не бѣха достойни да се сравняватъ съ славата, която щѣше да се открие на тѣхъ. Божиятъ народъ въ тѣзи последни времена ще бжде изпитанъ. Но скоро ще премине и последното изпитание и тогава тѣ ще приематъ дара на вѣчния животъ.“ (Testimonies, I, 432).

3. Надеждата е тази, че когато Божият спасителен планъ за човѣцитѣ бжде завършенъ, ще бжде възстановенъ отново цѣлиятъ Божий всемиръ. Когато грѣхътъ бжде премахнатъ завинаги, тогава и творението, което бѣ поварено не поради собствената си воля, трѣбва да бжде освободено отъ всѣка поквара и несъвършенство и да постигне свободата на Божиитѣ чада. Тогава всемогщата Божия сила и мъдростъ ще превърне очакванията въ действителностъ.

4. „Както „всички твари заедно стенатъ и се мжчатъ до сега“, тъй страда и сърдцето на вѣчния Отецъ отъ съчувствие. Нашиятъ свѣтъ е една голѣма болница, една трагедия на мизерията, която ние едва можемъ да си представимъ. Ако бихме могли да си представимъ всичко това тъй, както е въ действителностъ, би било твърде ужасно. Но Богъ чувствава всичко. Той даде своя възлюбенъ Синъ, за да унищожи грѣха и неговитѣ последствия и е положилъ въ наша ржка да завършимъ тази трагедия на мизерията, като станемъ негови съработници.“ (Erziehung, 272.)

5. „И ние сами.“ Всички Божии чада въ своитѣ мъки и страдания копнѣятъ за освобождението, за избавлението на тѣлото, за безсмъртието. (Фил. 3:20. 21.) Божиятъ духъ е изявилъ на неговитѣ чада неговитѣ намѣрения. Първиятъ плодъ на духа е убеждението, че Божиитѣ обещания и нашитѣ стенания и нашитѣ старания не сж напразно.

6. „Надежда.“ Надеждата се осланя на Божието обещание, не на видими нѣща, които бихме могли да схванемъ съ нашитѣ сътивя. Централната точка на тази надежда е Христосъ. (Титу 2:13)

8 Урокъ. — 21 февруарий.

Божие действие за насъ.

1. Каква задача има Духътъ? Римл. 8:26, първа часть.

2. Защо духътъ ни е особено нуженъ? Ст. 26, посл. часть; Заб. 1.

3. Кой разбира, каква е мисълта на духа? Съ какво се съгласуватъ молбитѣ на духа? Ст. 27; Заб. 2.

4. Какъ се молѣше оня, въ когото бѣше пълнотата на духа? Лука 22:44; Заб. 3.

5. Съ какво бѣше съгласенъ Исусъ въ своитѣ молитви? Марко 14:36, Заб. 4.

6. Съ какво бѣше съгласна молитвата на Давида? Пс. 51:3. 4.

7. Кому желае Богъ да окаже милость? Ис. 55:7; Заб. 5.

8. Въ какво състояние се молѣше Давидъ? Дан. 9:3.

9. Какво признание вложи той въ своята молитва? Ст. 4. 5; Заб. 6.

10. Е ли изповѣдането на грѣховетѣ въ съгласие съ Божията воля? 1 Йоан. 1:9; Пс. 32:5; Заб. 7.

11. Какъ трѣбва да се молимъ, ако искаме молитвитѣ ни да окажатъ своето действие? Йоанъ 14:13—15; 15:7; Заб. 8.

12. Какво чудесно увѣрение е дадено на ония, чиито сърдца сж въ хармония съ Божията воля? 1 Йоан. 3:22; Заб. 9.

13. Какво друго увѣрение можемъ още да имаме? Ст. 28, първ. часть; Заб. 10.

14. Какво се казва още за ония, които любятъ Бога? Ст. 28, посл. ч.

Забележки:

1. Богъ ни дава надежда и търпение, които ни правятъ способни да чакаме. (Ст. 25.) Но той има и друга помощъ за насъ; Светиятъ духъ помага на нашата слабостъ. Светиятъ духъ, който пребждва въ насъ и познава нашия копнежъ и стремежитѣ ни по-добре, отколкото самитѣ ние, се застъпва за насъ въ нашитѣ молитви и ни въздига къмъ по-висши и свети желанія, отколкото ние бихме могли да изразимъ съ думи. Тукъ не се говори за едно ходатайство въ небето, но за едно застъпване въ насъ чрезъ живѣщия въ насъ духъ, чието сжщество далечъ превишава нашитѣ схващанія и способностъ да се изразяваме. „Нито единъ викъ на нуждающата се душа, дори когато ѝ липсватъ думи, не ще остане нечутъ.“ . . . „Молитвата на смирено молящия се, Исусъ представя предъ Отца като своя лична просба за благо на онази душа. Всѣка искрена, сърдечна молитва бива чува въ небето; тя може да не бже изразена съ красиви думи, но прониква въ светилището,

кждето Исусъ служи и я поднася предъ Отца, безъ една неумѣстна или излишна дума, красива и благоуханна отъ тамяна на неговото съвършенство.“ (The desire of Ages, p. 259. 667.)

2. „По волята на Бога.“ „Истинниятъ духъ ни представлява въ съгласие съ Бога, както относно изпълнението на божествени предписания, тъй и въ съгласие съ онова, което е угодно на Бога. Всички тия проски на духа биватъ чути и изпълнени, дори и когато тѣ биватъ неясно изразени. Ние можемъ да имаме това утешително увѣрение въ несъвършенитѣ и неправилно изразени въ думи наши молитви, на които понѣкога не се отговаря тъй, както ние бихме желали; обаче ще бжде отговорено на гласа на духа, който се е присъединилъ къмъ нашитѣ молитви и е изразилъ онова, което ние сме искали да кажемъ, ако бихме могли да познаемъ истинското положение на работитѣ, което, за жалость, не ни е възможно. Сравни 2 Кор. 12:7—10, единъ случай, който е засегналъ самия апостолъ Павелъ.“

3. „Понеже се намираше въ вътрешна борба (съ смъртта).“ Нашиятъ Господъ се молѣше „съ силенъ викъ и сълзи . . . къмъ Оногова, който можеше да го спаси отъ смъртъ; и, като биде чуть поради благоговението си, макаръ и да е Синъ, той се научи на послушание.“ (Евр. 5:7.) „Вижъ, какъ той принася цената, която трѣбва да бжде платена за човѣшката душа; въ своя страхъ той се притиска до студената земя, като че ли гова щѣше да попрѣчи да бжде той още повече отдалеченъ отъ Бога. Нощенъ скрежъ пада по неговата низко приведена фигура, но той не го забелязва, отъ бледнитѣ му устни се изтрѣгва викътъ: „Отче мой, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша!“ (The Desire of Ages, p. 687.)

4. „Но не както искамъ азъ, а както Ти искашъ.“ Тѣзи думи изразяватъ Исусовото подчинение на волята на неговия Отецъ. Главното решение бѣше да се сбжде не неговата воля, а волята на Отца. Такава молитва никога не може да остане неотговорена.

5. „Всѣки, който приема съ вѣра Божиитѣ обещания, ще получи прощение. Господъ никога не ще отхвърли една истински кающа се душа.“ („Patriarchen und Propheten“, S. 741.)

6. „Ние четемъ, че ангелътъ нарекълъ Божия пророкъ Данаила „възлюбенъ“. Данаилъ заемаше една висока длъжностъ въ Вавилонския дворецъ. Той служеше и славѣше Бога въ своитѣ добри дни сжщо тъй, както и въ днитѣ на изпитания. Все пакъ той бѣше смиренъ и исповѣдваше своитѣ лични грѣхове и тия на своя народъ.“

„Днесъ липсва твърде много тъкмо тази искреностъ, това дълбоко чувствувано разкаяние и това признание. Такива, които не сж смирили душитъ си предъ Бога и не сж признали своята вина, не сж изпълнили още първото условие за приемане отъ Бога. Докато ние още не сме се разкаяли за грѣховетъ си и не сме ги изповѣдали съ истинско смирение на душата и съ съкрушенъ духъ, до тогава ние не сме търсили прощение на грѣха. И ако още не сме търсили, ние и не сме намѣрили Божия миръ.“ (Testimcnies, V, 635, 636.)

7. „Всѣки грѣхъ самъ по себе си е едно престѣпление спрямо Бога и трѣбва да му бжде изповѣданъ чрезъ Христа. Но съгрѣшилъ ли е нѣкой публично, той трѣбва и публично да изповѣдва прегрѣшението си. Извършилъ ли е нѣкой, който иска да оздравѣе, известна неправда спрямо ближния си, той трѣбва да се опита самъ да се примири съ него.“ (In den Fusspuren des grossen Arztes, S. 218.)

8. Условията за послушването на молитвата сж следнитѣ:
I. Вѣра — Евр. 11:6; Марко 11:24; II. Пребждване въ Него — Йоанъ 15:7. III. Примирителенъ духъ — Мат. 6:14. 15. IV. Молбата да бжде въ съгласие съ Божията воля. — Йоан. 5:14. 15. V. Да се молимъ въ Исусовото име. — Йоанъ 14:13. Моленето въ името на Исуса включва всички други условия; понеже ние не се молимъ въ неговото име, ако нашата молитва не включва всички останали условия. „Понеже да се молимъ въ Исусовото име значи нѣщо повече, отколкото да изговаряме това име въ началото или въ края на нашата молитва. Ние трѣбва да се молимъ съ разбирането и въ духа на Исуса, да върваме въ неговитѣ обещания, да се довъряваме на неговата милостъ и да изпълняваме волята му.“ (Пжтътъ къмъ Христа, стр. 127.)

9. „Нито една искрена молитва не отива напразно. Посрѣдъ пѣснитѣ на небесния хоръ Богъ чува виковеѣ на най-слабото човѣшко сжщество. Ние изливаме въ стаичката сърцето си предъ Бога, шепнемъ си молитва докато си вървимъ по пжтя, и нашитѣ думи се въздигатъ високо къмъ трона на свѣтовния Владѣтель. Тѣ могатъ да не бждатъ чути отъ никое човѣшко ухо, но тѣ не ще замратъ нечути, нито ще се изгубятъ въ шума около насъ. Нищо не може да потуши копнежа на душата; той се възнася надъ уличния шумъ, надъ шума на тѣлпата нагоре къмъ небеснитѣ дворове. Богъ е, къмъ когото ние говоримъ, и отъ него бива чута нашата молитва.“ (Christi Gleichnisse, S. 172.)

10. „Всички нѣща.“ Ние виждаме само човѣшката страна въ действието на Бога, подобно на тъкача, който разглежда само ло-

шата страна на тъканята. Като гледаме отъ нашия ограниченъ кръгъ само единия конецъ, само едната страна на нашата опитностъ, Божиитѣ действия ни се виждатъ несвършени. Подобно на тъкача и ние трѣбва да отправимъ погледа си върху цѣлото, върху насъ самитѣ, и да отхвърлимъ всички наши съмнения, докато бжде готова цѣлата тъкань. Това не значи, както нѣкои мислятъ, щото при щастливото сблъскване на различни обстоятелства всичко да получи добъръ край. Богъ не играе съ своитѣ чада на азартна игра или на игра за щастие. Той развива една сигурна, планомерна, целесъобразна дейностъ за всѣки единъ. Неговата цель е нашето освещение и избавление. (1 Сол. 4:3; 5:9. 10.) Богъ бди надъ огнената пещъ за претопяване; той познава всѣко изпитание. Споредъ волята на Господа всички изпитания и преследвания, въобще всичко, каквото и неприятелтъ да ни причини, трѣбва да допринасятъ за нашата вѣчна прослава. „Христосъ знаеше, че Отецъ бѣше всѣкога близо до него и че той не му допускаше нищо, което не щѣше да му послужи, за да отрази вѣчната любовь за спасението на свѣта. Тази увѣреностъ бѣше източникътъ на неговата утеха и е такъвъ и за нашата; понеже който има Христовия духъ, пребжда въ Христа. Тогава и той знае, че съ него може да се случи само онова, което допустне Спасителтъ, който е винаги около него, и че не би го досѣгнало нищо, което не би било угодно на Господа. Затова всички наши страдания и трудности нашитѣ изпитания и искушения, нашитѣ скърби и неприятности, нашитѣ преследвания и лишения, накратко: Всички нѣща служатъ за наше добро. Богъ си служи съ всички наши опитности и обстоятелства, за да ни направи добро чрезъ тѣхъ.“ (In den Fusspuren des grossen Arztes, S., 472.)

9 урокъ — 28 февруарий.

Цельта и любовта Божии.

1. Каква цель има Богъ относно характера на човѣка? Еф. 1:4; (сравни съ Бит. 1:27.); Заб. 1.
2. Какво иска той да даде на човѣка като наследство? Пс. 115:16.
3. За какво е предназначилъ Богъ призванитѣ? Римл. 8:29.

4. Какво е направилъ Богъ, като е предупредилъ, какъвъ характеръ трѣбва да притежаватъ вѣрующитѣ? Ст. 30, първ. часть. Заб. 2.

5. Какво върши Богъ за ония, които е призвалъ? Ст. 30, ср. часть.

6. Съ какво завършва той своето дѣло за тѣхъ? Ст. 30, посл. часть. Заб. 3.

7. Какво утешително увѣрение можемъ да получимъ ние отъ казаното по-горе? Ст. 31.

8. Какво доказателство е далъ Богъ за това, че желае да направи за насъ всичко, което е за наше добро? Ст. 32; Заб. 4.

9. Защо задава Павелъ приведения въпросъ? Ст. 33, първ. часть.

10. Може ли нѣкой да ни обвини предъ Бога? Защо не? Ст. 33, посл. часть; Заб. 5.

11. Защо апостолътъ задава втори пжтъ сжщия въпросъ? Ст. 34, първ. часть; Заб. 6.

12. Какво прави онзи, който би могълъ съ право да ни сжди? Ст. 34, посл. часть; Заб. 7.

13. Какъвъ другъ важенъ въпросъ задава Павелъ, за да покаже проявената въ дѣла Исусова любовь? Ст. 35; Заб. 8.

14. Кой текстъ отъ Писанието привежда Павелъ, който характеризира състоянието и често преживѣванията на изпитванитѣ и преследванитѣ? Ст. 36.

15. Що ни дава сила да побеждаваме въ всичко? Ст. 37.

16. Въ какво бѣше убеденъ Павелъ? Защо споменатитѣ нѣща не могатъ да ни отлжчатъ отъ Божията любовь? Ст. 38. 39; Заб. 9.

Забележки :

1. „Самъ Исусъ действува чрезъ своята безгранична благодать въ човѣшкото сърдце и предизвиква една такава духовна промѣна, че ангелитѣ гледатъ на това съ очудване и радость. Сжщата несебелюбива любовь, която характеризира Спасителя, ще се забе-

лязва и въ характера и живота на неговитѣ истински последователи. Христосъ очаква човѣцитѣ тукъ на тази земя да станатъ съпричастници на неговата божествена натура, които отражаватъ неговата слава не само за прослава на Бога, но и да освѣтляватъ тъмнината на този свѣтъ съ небесенъ блѣсъкъ. (Zeugnisse, I, 72. 73.)

2. Стиховетѣ 29 и 30 би трѣбвало да се разглеждатъ въ свѣръзка съ Ефес. 1:4. 5; понеже когато единъ отъ тѣзи текстове се разбере правилно, тогава и значението на другитѣ е ясно. По необходимостъ съществува една тѣсна зависимостъ между предопредѣлението и предварителното знание. Ако Богъ не знаеше края още отъ началото, тогава той не би билъ безконеченъ, а като насъ, времененъ. Но съществува и една твърде голѣма разлика между предварителното знание и предопредѣлението въ смисълъ на едно своеволно решение, една личностъ да бжде спасена, а друга да погине. Божието предварително знание не унищожавя свободата на човѣшката воля; а едно своеволно решение въ всѣки случай би било правило невъзможенъ свободния изборъ. Въ сѣда никой не може да каже на своя Сѣдия: „Твоего своеволно решение, което е било взето още хилядилѣтия преди моето рождение, да водя единъ лошъ животъ и най-после да погина, е причината за това, да не мога да се спася.“ Въ своя отговоръ Сѣдията би трѣбвало само да се позове на Исая 45:22: „Къмъ мене погледнете и спасени бждете, всички земни краища!“ Йезекиилъ (33:11) свидетелствува същата чудесна истина: „Речи имъ: Заклевамъ се въ живота си, казва Господь Йеова, не благоволя въ смъртъта на нечестивия, но да се върне нечестивиятъ отъ пѣтя си и да живѣе. Върнете се, върнете се отъ лошитѣ си пѣтища; защо да умрете, доме Израилевъ?“ Къмъ тѣзи текстове, могатъ да се прибавятъ още: Йоанъ 3:16; Откр. 3:20 и Откр. 22:17. Всички тия текстове отъ Писанието и много други още ни показватъ, че приемането Бога не става по своеволенъ изборъ отъ негова страна или по предопредѣление, но отъ свободната воля на човѣка. Въ Откр. 22:17 се казва ясно: „Който иска“, нека дойде.

3. „Опредѣли“, „призва“, „оправда“, „прослави“. Това е единъ чудесенъ редъ, опредѣленъ отъ Бога за насъ. Нѣкои заключаватъ че стиховетѣ 29 и 30 се отнасятъ за една опредѣлена класа — а именно за тѣзи, които сж били възкресени заедно съ Исуса при неговото възкресение; че това било гаранция или залогъ за това, какво Богъ ще направи за всичкитѣ свои чада; че тѣхното избавление било докладвано, за да се даде едно твърдо увѣрение за всички ни. Но все пакъ тѣ се отнасятъ и за сегашнитѣ Божии чада.

тъ сж отнапредъ предвидени, отредени, призвани, оправдани и прославени въ славата на Божията правда.

4. „Богъ предаде Сина си на една смъртъ на мжки и позоръ. Ангелитъ, които виждаха унижението и душевната мжка на Божия Синъ, не биваше да се намѣсватъ, както бѣше при случая съ Якова Тогава никакъвъ гласъ не извика: „Доста е!“ За да спаси падналия човѣшки родъ, Царьтъ на славата отдаде живота си. Какво по-силно доказателство за безкрайната милость и любовь Божия би могло да се даде? „Оня, който и собствения си Синъ не пощади, а го продаде за всички ни, какъ нѣма да ни подари съ него и всичко?“ (Римл. 8:32.) (In den Fusspuren des grossen Arztes, 147.)

5. „Който оправдава“. Размисли се върху това велико и чудесно увѣрение на Божията любовь! Той, Безкрайниятъ, е единствениятъ въ цѣлия всемиръ, който би могълъ да представи обвинения противъ насъ, които не могатъ да бждатъ оборени, понеже нашиятъ грѣхъ е извършенъ спрямо него. Това е сжщото, като кога отиваме на сждъ, за да приемемъ осжждението си, като знаемъ, че сме виновни, и че сждията ни познава много добре. А вмѣсто провъзгласяване на присждата, ние изведнажъ чуваме: „Ти си свободенъ; престжпленията ти сж простени!“

6. „Душитъ, които търсятъ прибѣжище въ Христа, той ги издига надъ оплакванията и надъ разпритѣ. Никой човѣкъ или зълъ ангелъ не може да обвини тия души. Христосъ ги свързва съ своята собствена божествена природа. Тѣ стоятъ до великия Носителъ на грѣхове въ свѣтлината, която свѣти отъ Божия тронъ. „Кой ще обвини избраницитъ Божии? Богъ ли, който ги оправдава? Кой е, оня, който ще ги осжжда? Христосъ Исусъ ли, който умрѣ, а още и възкрѣсна който е и отъ дѣсно на Бога, който и ходатайствува за насъ?“ (The Desire of Ages, 568.)

7. „Христосъ Исусъ, който умрѣ“. Само Исусъ има правото да ни осжжда. Той живѣ, безъ да извърши нито една грѣшка на земята, на която ние тъй много сме грѣшили. Но вмѣсто да ни осжди, той взе нашитъ грѣхове на себе си и умрѣ за насъ, за да ни изкупи; и дори повече: той живѣе и ходатайствува за наша полза. И какъ можемъ тогава още да се обезсърдчаваме? Би ли могълъ Богъ да направи повече или да ни даде по-голъмо увѣрение?

8. „Кой ще ни отлжчи?“ Апостолътъ споменава седемъ нѣща, които биха заставили всички непостоянни приятели да ни напуснатъ. Въ сжщностъ малцина биха останали вѣрни съ насъ въпрѣки всички тия нѣща. Но Божията любовь не се повлиява отъ подобни нѣща. Той е съ своитѣ ученици навсѣкжде и въ всичко до края.

Той ни увѣрва: „Нѣма да те оставя, нито ще те напустна“. (Евр. 13:5.)

9. „Когато Христосъ прие човѣшко естество, той се свърза съ човѣчеството тъй здраво, че никоя друга мощъ, освенъ собствения изборъ на човѣка, не е въ състояние да разкъса тази връзка. Сатана постоянно се опитва съ всевъзможни измами да ни накара да разкъсваме тази връзка, за да ни отлъчи отъ Христа. Затова ние трѣбва да бжемъ будни, да се боримъ и да се молимъ, за да не допускаме нищо да ни заблуди да си изберемъ другъ учителъ, макаръ че ние имаме свободна воля да направимъ това. Напротивъ, нека ние винаги гледаме къмъ Христа — и той ще ни запази, когато гледаме на него, тогава сме въ сигурност. Тогава нищо не ще може да ни изтрѣгне изъ неговата рѣка.“ (Пътятъ къмъ Христа, стр. 93.)

10 Урокъ — 7 мартъ.

Израиль и неговитѣ привилегии.

1. Съ кои думи потвърждава апостолъ Павелъ своята искреностъ, следъ като въ предшествуващата глава говори за чудесното откровение и любовъ Божия къмъ неговия народъ? Римл. 9:1.

2. Какъ открива той, че носѣлъ едно бреме въ сърдцето си? Ст. 2; Заб. 1.

3. Въ какво се изразява голѣмината на бремето, което той чувствуваше за своитѣ братя? Ст. 3; Заб. 2.

4. При какъвъ случай другъ единъ Божий човѣкъ показва своята любовъ за народа? Изх. 32:30—32; Заб. 3.

5. Заедно съ кого страдаше Павелъ за другитѣ? Фил. 3:10.

6. Въ какво отношение се намираха къмъ Павла ония, за които той чувствуваше такова бреме? Римл. 9:4, първ. часть; Заб. 4.

7. Какви голѣми привилегии имаха израилтянитѣ? Ст. 4. 5.

8. Каква привилегия бѣ дадена на израилтянитѣ при приемането имъ като народъ? Изх. 4:22; Втор. 7:7. 8.

9. Каква целъ имаше предъ очи Богъ при приемането на народа? Изх. 19:5. 6; Заб. 5.

10. Каква слава бѣ подарена на израиля? Изх. 33:18. 19; 34:5. 6; Заб. 6.

11. Чрезъ какви връзки бѣха тѣ свързани съ Бога? Изх. 24:3—8; Иерем. 31:31—34; Заб. 7.

12. Какво означаваше приемането на духа за израиля? Изх. 20:19. 20. Втор. 4:35. 36. 40; Заб. 8.

13. Какво включва службата Божия въ себе си? Втор. 6:4—9; Заб. 9.

14. До къде се простиратъ Божиитѣ обещания? Бит. 22:17. 18; Римл. 4:3. 13; Гал. 3:29.

15. Какъ би трѣбвало да се отнасятъ юдеитѣ, ако искаха да се позоваватъ на произхода си отъ Авраама? Йоанъ 8:39; Евр. 11:8—10; Заб. 10.

16. Кое бѣше върхътъ на всички тия благословения? Римл. 9:5.

17. Чрезъ кой народъ ни бѣ донесено изкуплението? Йоанъ 4:22.

18. Чрезъ кого получаваме ние всички тия благословения? Еф. 3:6.

Забележки:

1. „Голѣма скръбъ и непрестанна мъка.“ Който приема Исуса Христа и постѣпва на негова служба, не трѣбва да се стреми къмъ това, пѣтътъ му да е посланъ съ рози или да живѣе въ суетни радости и удобства. Той ще се освободи отъ бремето на своитѣ грѣхове въ подножието на кръста; но ако притежава Христовия духъ, той ще чувствува въ сърдцето си едно бreme за спасението на другитѣ. Той ще познава нощнитѣ часове на молитва и на сълзи; той ще мине презъ планината на искушението и презъ Гетсиманската градина. Душата, която не чувствува бreme за другитѣ, не е последвала още напълно Исуса.

2. „Бихъ желалъ самъ азъ да съмъ анатема.“ Това значи, ако е тъй, че ако той изгуби вѣчността, биха се спасили други, които той тъй обичаше, тогава той на драго сърдце искаше да принесе тази жертва, и то не само за едно известно време, но той искаше

доброволно да отдаде всичко за презъ цѣлата вѣчностъ, само да бже народътъ му спасенъ.

3. „Мойсей се молѣше смирено за грѣшния израиль. Той не се опитваше да намали грѣховетъ имъ предъ Бога; той не ги и извиняваше. Той признаваше съвсемъ открито, че бѣха извършили голѣмъ грѣхъ, че бѣха си направили идоли отъ злато. Тогава той изгуби своята страхливостъ. Онова, което израиль бѣ извършилъ, бѣше тъй тѣсно свързано съ неговия животъ, че той дързовено се приближава при Бога и го моли да прости на народа му. Той молѣше, ако грѣхътъ на народа бѣ толкова голѣмъ, щото Богъ да не може да го прости, ако имената имъ трѣбваше да бждатъ заличени отъ неговата книга, то и неговото име да бже заличено. Когато Господъ повтори на Мойсея обещанието, че ангелътъ му ще върви предъ народа и ще го заведе въ обещаната земя, Мойсей знаеше, че неговата молба бѣ послушана.“ (Testimonies, III, 303, 304.)

4. „Който сж израилци.“ Това бѣха потомци на оня, който се бори съ ангела, победи и получи името Израиль. (Бит. 32:24—29.) Но тѣ бѣха потомци по плътъ. Името Израиль, което означаваше Якововия характеръ, когато му бѣ дадено това име, бѣше още само едно име за народа, който произлизаше отъ Якова. Сжщото е днесъ и съ името „християни“.

5. „Приемането.“ Вѣрно е, че Богъ прие израилевия народъ, за да го изкупи. Той ги изведе, за да ги въведе въ обещаната земя. Но Богъ не ги прие, за да владѣятъ надъ народитѣ, а да запазятъ изкуплението за себе си. Тѣ трѣбваше да бждатъ свещеници за другитѣ народи, да ги поучаватъ на пжтищата Господни, да възвестяватъ неговата слава между тѣхъ и да изявяватъ неговото величие и превъзходство надъ всички други богове. Тѣ населяваха най-важнитѣ преходни мѣста на околнитѣ народи, поради което имаха отлична възможностъ да вършатъ мисионска работа. Но когато тѣ пренебрегнаха да приематъ този духъ и да го запазятъ, последицата бѣше страдания и мизерия. Богъ ни е приелъ съ сжщата цель, както тогава израиль. (1 Петр. 2:9.)

6. „Твоята слава.“ Славата на Божия характеръ, неговата правда бѣ изразена въ славното и свято име Божие. Богъ положи своята слава върху този народъ и вече не виждаше никаква неправда въ тѣхъ.

7. „Заветитѣ.“ Единиятъ заветъ или договоръ се основаваше върху обещанието на човѣка; новиятъ заветъ се основава върху обещанието на Бога. Първиятъ трѣбваше да научи израиль на смирение, и че лична правда не може да се постигне чрезъ единъ на-

ционаленъ заветъ. Новиятъ заветъ — вѣчниятъ заветъ — се основа на Божиитѣ обещания въ Христа Исуса.

8. „Законътъ,“ Богъ обичаше своя народъ, затова той имъ даде и своя законъ. (Втор. 33: 2. 3.) Той имъ даде законъ, за да го приематъ въ сърдцата си и тъй да бждатъ запазени отъ грѣха. (Пс. 119: 11; 17: 4.) По такъвъ начинъ тѣ трѣбваше да откриятъ на свѣта неговия характеръ. За тѣхъ бѣше една славна честь, да приематъ Божия законъ. И днесъ е сщщото.

9. Да се служи на Бога значи да се води единъ животъ на послушание и на поклонение съгласно Словото Божие. Това включва въ себе си всѣко почитание, всѣко послушание и всѣка света служба.

10. „Въ произхода Христосъ не виждаше никаква благодетель. Той учеше, че духовната връзка прави невалидна всѣка плътска връзка. Юдеитѣ твърдѣха, че произхождатъ отъ Авраама, но понеже небрежеха да вършатъ Авраамовитѣ дѣла, тѣ доказаха, че не сж истински Авраамови чада. Само ония, които духовно живѣятъ въ хармония съ Авраама, като сж послушни на Божия гласъ, биватъ считани за истински негови потомци.“ (Christl Gleichnisse, 266.)

Забележки :

1. „Не всички, които сж отъ израиля.“ Запомни добре тази разлика. Има единъ израильтинъ, по плътъ, който произхожда отъ Якова. Но има и единъ истински израильтинъ, който сжщо като Якова се бори въ молитва. Не всички, които произхождатъ по плътъ отъ Израиля, сж истински израильтяни. Сжщо тъй бихме могли да кажемъ, не всички, които се наричатъ християни, сж такива.

2. „Въ Исаака.“ Исмаилъ бѣше сжщо тъй дете на Авраама, както и Исаакъ. Но първиятъ бѣше по плътъ, като бѣ направенъ опитъ да се постигне обещанието чрезъ човѣшки усилия, докато последниятъ бѣше синъ на обещанието, който бѣ даденъ чрезъ силата Божия. (Сравни съ Гал 4: 22—31.) Ние сме чада на обещанието, ако го приемемъ съ вѣра. Съ това е свързана и цѣлата сила Божия за победа.

3. „Чадата на плътта.“ Съ това не е казано, че плътскитѣ потомци не могатъ да станатъ чада на обещанието. Тѣ могатъ да станатъ такива. Но тукъ е добре обяснено, че плътското потомство, колкото и почитано да е то, не може да направи никого чадо Божие. Фактъ е, че всички човѣци по рождение сж деца на плътта, нѣкои отъ почитанъ отъ човѣцитѣ произходъ, нѣкои отъ непочитанъ;

но всички трѣбва да бждатъ „родени отново“ (Йоанъ 3: 3), за да станатъ чада Божии. (Сравни съ Еф. 2: 1. 3. 12 и Еф. 2: 2. 13. 19.)

4. „Словото“. При случая съ рождението на Исаака Господь извърши едно чудо съ Сарра. Сжщото става и при новородението на всѣки човѣкъ.

5. „По изборъ.“ Изборътъ не зависи отъ дѣлата на човѣка, но свободната воля Божия призовава за едно привилегировано положение. Божието решение трѣбва да си остане. За да приложи въ изпълнение това свое решение, Господь пакъ върви по пѣтища, които ни се виждатъ странни. Понѣкога за своитѣ цели той си служи съ човѣци, независимо отъ тѣхния характеръ. Това, че той си служи съ тѣхъ, не значи още, че тѣ ще бждатъ спасени. А ако не желае да употребѣи нѣкого за своя особена цель, това съвсемъ не значи, че той не ще бжде спасенъ. Избирането на Якова за предшественикъ на светото семе не означава цѣлостно отхвърляне на Исава. Избирането на Юда за сжщата цель не значи, че неговитѣ братя щѣха да бждатъ лишени отъ изкупление. Избирането за божественъ и вѣченъ животъ не изключва нашето собствено решение. Всѣки може да приеме или да отхвърли Божието предложение.

„Дароветъ на неговата благодать чрезъ Христа се предлагатъ на всички. Не става никакъвъ изборъ, съ изключения на собствения, чрезъ който нѣкой може да погине. Богъ е изложилъ въ Словото си условията, при които душата може да бжде избрана за вѣченъ животъ — това е послушание къмъ неговитѣ заповѣди чрезъ вѣра въ Исуса Христа. Богъ е избралъ единъ характеръ, който е въ съгласие съ неговия законъ, и който върши напълно онова, което той изисква, ще може да влѣзе въ царството на славата. (Patriarchen und Propheten, 202. 203.)

6. Ясно е, че думата „намразихъ“ въ 13 ст. не означава друго, освенъ непризнаване, както е и въ Мат. 6: 24 и Лука 14: 26. Цѣлата сжщность на Бога на любовта не допуска въ никакъвъ случай едно лично отвръщение, освенъ, че той задържа отъ отклонилата се душа пълното откровение и приложение на своята любовь.“ (Ф. Ф. Майеръ.)

7. Дори и на самия Мойсей, който бѣ признатъ отъ Бога, трѣбваше да се каже, че Божиитѣ милости, които Мойсей си бѣше измолилъ отъ Бога, му бѣха оказани само поради добрата воля на Бога.

8. „За да покаже въ тебе силата си.“ За да покаже Богъ на фараона своята мощъ; за да бжде Божието име възвестено въ всички страни. И тъй, Богъ не гледа на лице. Той би желалъ да

спаси всички човѣци. „Живъ съмъ азъ, казва Господь Богъ; не искамъ азъ смъртта на грѣшника, но да се отвърне грѣшникътъ отъ пѣтя си и да бѣде живъ. Върнете се, върнете се отъ вашитѣ лоши пѣтища; защо да умираете вие, доме Израилевъ?“ (Езек. 33: 11.) Разгледайте текста въ съгласие съ този принципъ. „Издигнахъ те“ е равносилно на „поставихъ те на трона, „предадохъ ти управлението“. Богъ постави този царъ надъ египетския тронъ съ двойната целъ, посочена по-горе. Ако фараонътъ се бѣ предалъ на Бога, както направи Навуходоносоръ, тогава Божията сила щѣше да действа за обръщането на царя сѣщо тѣй, както това стана съ вавилонския царъ. (Дан. 4: 34.) Чрезъ обръщането на главата на египетското царство името Божие щѣше да се разпространи по цѣлия свѣтъ, както бѣше при случая съ Навуходоносора. (Дан. 3: 29—33.) Фараонъ отхвърли Божия планъ съ него; и това му причини вѣчна гибель, а Божиитѣ планове все пакъ бѣха изпълнени. Ако би било възможно, тѣхното изпълнение би послужило за негово вѣчно добро. Богъ избра фараона съ това особено, двойко намѣрение, безъ да се съобразява съ неговия характеръ. Въ Божия планъ фараонътъ би могълъ да направи по-висшия изборъ.

9. „Къмъ когото ще, той показва милость.“ Богъ иска да бѣде милостивъ къмъ всички. И колкото и много да е грѣшилъ нѣкой, Богъ иска да умножи милостъта си надъ него. Той никога не ще отхвърли нѣкого, освенъ въ случай, както при фараона, когато човѣцитѣ предпочитатъ тъмнината предъ свѣтлината и не искатъ да приематъ любовта къмъ истината или Светия духъ.

10. „Ония, които успокояватъ виновната си съвестъ съ мисълта, че могатъ да промѣнятъ лошия си животъ винаги, когато поискатъ, и че могатъ да се шегуватъ съ поканитѣ на благодатъта — и все пакъ да ги приематъ нѣкого, вървятъ по пѣтъ, който ще ги изведе въ гибель. Тѣ мислятъ, че следъ като сж се оставили да бждатъ подъ пълното влияние отъ страна на противника, ще могатъ да промѣнятъ въ единъ моментъ на крайна нужда своя водачъ. Но това не може да стане тѣй лесно. Опитноститѣ, възпитанието, училището на единъ животъ на грѣховна немарливостъ се отпечатватъ тѣй дълбоко въ характера, че после тѣ не могатъ вече да приематъ Исусовия образъ. Ако тѣхниятъ пѣтъ не бѣше освѣтленъ отъ никаква свѣтлина, случаятъ съ тѣхъ би билъ другъ. Благодатъта би се намѣсила и би имъ дала възможность да приематъ това, което имъ се предлага; но следъ като свѣтлината е била дълго време отхвърлена и потѣпкана, тя най-после ще имъ бѣде отнета.“ (Patriarchen und Propheten, 265.)

12 Урокъ — 21 мартъ.

Изборътъ.

(Продължение.)

1. Какъв въпросъ е зададенъ предвидъ този фактъ? Римл. 9:19; Забел. 1.
2. Какъ възразява апостолъ Павелъ на този въпросъ? Ст. 20; Заб. 2.
3. Какво иска да обясни Павелъ съ приведения примѣръ за грънчаря? Ст. 21; заб. 3.
4. Какъ се отнасяше Богъ спрямо сждоветъ на гнѣвъ? Ст. 22; Заб. 4.
5. Какво ще окаже Богъ на сждоветъ на милосърдие? Ст. 23.
6. Кое доказателство бѣ приведено чрезъ това отъ страна на Бога? Ст. 24.
7. Съ какво обосновава Павелъ това, което казва? Ст. 25; Осия 2:25. (Сравни съ 1 Кор. 6:9—11.)
8. Какво преобразование ще извърши Божията благодать и милость върху земята? Римл. 9:26; Заб. 6.
9. Какво е писалъ още пророкъ Исаия върху това? Ст. 27.
10. Какво ще направи Богъ, въпрѣки грѣха и опълчването на човѣцитѣ противъ него? Ст. 28; Заб. 6.
11. Кой се е погрижилъ за запазването справедливостта на земята? Ст. 29.
12. Чрезъ какво получиха езичниците Божията благодать? Ст. 30.
13. Кой, въ стремежа си къмъ правдата, бѣше тръгналъ по единъ кривъ пѣтъ? Ст. 31.
14. Защо израиль не постигна Божията правда? Ст. 32, първ. часть.
15. Какво имъ послужи за препѣване? Ст. 32, посл. часть.
16. Каква надежда се дава намъ въ този камъкъ на препѣване? Ст. 33; Заб. 7.

Забележки:

1. Смыслътъ на този стихъ е: Какъ може Богъ, следъ като

самъ е казалъ, че може да прави всичко, каквото поиска, и че той смекчава сърдцето на единъ и ожесточава това на други, още да ни подвежда подъ отговорностъ? Отговорътъ дава апостолътъ въ следващата притча.

2. „Защо?“ Ние, човѣцитѣ, често питаме „Защо?“ когато би било много по-добре да се довъримъ на безкрайната мъдростъ, сила, любовъ и вѣчно справедливото владичество Божиѣ. Нека да не изпадаме въ тази опасностъ, чрезъ роптанието си да се изключимъ сами отъ Божия планъ, който той има съ всѣка душа! „Само азъ зная намѣренията, които имамъ за васъ, казва Господъ: намѣрения за добро, а не за зло, за да ви дамъ бѣднина и надежда.“ (Йер. 29:11.)

3. Юдеинътъ считаше своя народъ за единствения, отъ който Богъ би могълъ да приготи сѣдове за своя прослава. Апостолътъ имъ възразява, че всецѣло и напълно отъ Бога зависи, да си избере, когото иска.

„Грънчарътъ взема глината въ ржка и ѝ придава форма, каквато желае. Той я мачка и обработва, разкъсва я на парчета и пакъ я смѣсва въ едно, мокри я и отново я суши, после я оставя известно време да стои, безъ да я досегне, и чакъ когато тя стане напълно гъвкава, той се заема да направи сѣдъ отъ нея. Следъ като ѝ е далъ предвидената форма, той я обработва и изглажда на колелото и тогава я поставя на слънце да съхне и въ пещъта да се изпече. Тѣй тя се преобрѣща въ сѣдъ, годенъ за употреба. Сѣщо тѣй иска и Великиятъ Майсторъ да ни обработи и оформи. Тогава, обаче, ние трѣбва да се оставимъ като глината въ ржцетъ на грънчаря. Тогава ние трѣбва сами да застанемъ тихи, когато той иска да работи съ насъ и никога да не се опитваме сами да вършимъ надъ себе си работата на грънчаря.“ (In den Fußspuren des grossen Arztes, 453. 454.)

4. „Сѣдове на гнѣвъ.“ Богъ носи съ голѣмо дълготърпение сѣдоветъ на гнѣвъ, които бѣха готови за унищожение. Не Богъ ги направи тѣй, тѣ сами се приготвиха за това. Той, великиятъ любящъ Богъ, ги носѣше съ голѣмо дълготърпение. Тѣ не трѣбваше да останатъ сѣдове на гнѣвъ. „Въ една голѣма кѣща има не само златни и сребърни сѣдове, а и дървени и глинени; и едни сѣж за почетна употреба, а други за долна. И тѣй, ако нѣкой се очисти отъ тия, той ще бѣде почетенъ сѣдъ, осветенъ, приспособенъ за употреба отъ Господаря и приготвенъ за всѣко добро дѣло.“ (2 Тим. 2:20. 21.)

5. „Който не бѣше мой народъ.“ Деянията на апостолитѣ и

посланията на апостолъ Павла сж доклади за преобразяващата сила на Божията благодатъ. Такава е била историята на християнството отъ онова време и до сега. Преобразяващата сила на Неговата благодатъ и милостъ е била, която ни извежда отъ грѣхъ въ слава, отъ тъмнина въ свѣтлина, отъ пороци въ добродетели, отъ смъртъ въ животъ, отъ езичеството съ всичкитъ му грѣхове въ християнство въ неговата пълнота на благодатъ. Въ най-тъмнитъ страни, кждето правдата не бѣше позната, Словото произвежда „чада на живия Богъ“.

6. Богъ ще завърши своето дѣло. Невѣрието на човѣка и жестокостта на неговото сърдце не ще осуети Божието дѣло. Той ще го завърши бързо на опредѣленото време. Този день на завършването на неговото дѣло се приближава съ явна бързина. Спомни си Исусовитъ думи: „Понеже Синътъ Човѣшки ще дойде въ часъ, въ който не предполагате.“ „Показано ми бѣ, че състоянието на нѣщата въ този свѣтъ е ужасно. Ангелътъ на благодатта разтваря вече крилата си и се готви да напустне земята. Вече се отнема отъ земята Божията обуздаваща сила. Отсега Сатана се опитва да възбужда различнитъ елементи на религиознитъ кржове въ свѣта и да кара човѣци да се отдаватъ въ училището на голѣмия съблазнитель, който действува съ голѣма измама и неправда въ чадата на непослушанието. Жителитъ на земята вече се събиратъ подъ водителството на княза на тъмнината; но това е само началото на края. Божиятъ законъ е обявенъ за невалиденъ. Ние виждаме и чуваме за нападения и безредици, за лишения и гладъ, за земетресения, бури и наводнения; човѣцитъ вършатъ ужасни престѣпления; вмѣсто разумътъ управлява страстта. Божиятъ гнѣвъ иде надъ земнитъ жители, които бързо пропадатъ въ сжщото покварено състояние, въ което бѣха изпаднали и жителитъ на Содомъ и Гомора. Огънь и наводнения унищожаватъ вече хиляди човѣци, както и имотитъ имъ, които сж били натрупани най-егоизтично чрезъ угнетяване на беднитъ. Скоро Господъ ще завърши дѣлото си и ще тури край на грѣха. О, дано картинитъ на вършенитъ въ тѣзи последни дни неправди, които ми бѣха показани, направятъ дълбоко впечатление въ душитъ на ония, които се признаватъ за Божий народъ!“ (Zeugnisse, B. II, S. 327.)

7. „Който вѣрва въ Него.“ Това е въ съгласие съ всичко, което казва апостолътъ; понеже независимо отъ Божието владичество и неговия изборъ отдѣлни на личности за едно*особено дѣло, вѣчниятъ животъ е постижимъ за всички. На този камѣкъ на препъване, Исуса Христа, могатъ да бждатъ съградени всички, които поискать.

13 Урокъ — 28 мартъ.

Повторение.

1. Отъ какво ни изкупва Божията благодать? Кой три факта въ спасителния планъ се засвидетелствуватъ чрезъ кръщението? Коя действителностъ трѣбва да приеме християнинътъ? Римл. 6:1—11.

2. Кой не трѣбва да владѣе въ насъ? Кому трѣбва всецѣло да се предадемъ? Защо сме ние Божии служители? Каква разлика съществува въ крайната участъ на служителя на грѣха и на служителя на правдата? Ст. 12—23.

3. Въ какво отношение се намира грѣшникътъ къмъ закона? Какво трѣбва да ни покаже сравнението съ брака? Съ каква цель бѣхме ние освободени отъ проклятието на закона? Римл. 7:1—12.

4. Какъвъ характеръ има Божиятъ законъ? На коя сериозна трудностъ трѣбва грѣшникътъ да стане господарь? Въ кого е пълното освобождение? Ст. 13—25.

5. Кого законътъ не може да осъди? Съ каква цель бѣхме ние освободени отъ закона? Отъ кое обстоятелство трѣбва вѣрующиятъ много да се пази? Римл. 8:1—9.

6. Само чрезъ кого може да бжде отнета враждата и да бжде възстановена Божията правда? Какво ще направи за насъ живѣещиятъ въ насъ Духъ? Какво ще направи той отъ насъ? Ст. 10—17.

7. Какъ трѣбва ние да се отнасяме къмъ страданията? Кое славно събитие, което скоро ще настъпи, очакваме всички? Ст. 18—25.

8. Кой могъщъ помощникъ ни е далъ Богъ въ нашата слабостъ? Чрезъ какво ходатайството на този помощникъ може да действува за насъ? За какво ще използва той всички нѣща, когато ние всецѣло се предадемъ на Бога? Ст. 26—28.

9. Какво доказателство ни е далъ Богъ за това, че ще ни даде всичко, отъ каквото се нуждаемъ? Кой само може да ни осъди? Какво пише Павелъ по това, че нищо не е въ състояние да ни отлъчи отъ любовта Божия? Ст. 29—39.

10. За кого носи Павелъ голѣмо бreme? Каква голѣма привилегия бѣ далъ Богъ на израилтянитѣ? Какви благословения получихме ние чрезъ тѣхъ? Римл. 9:1—5.

11. Кой е истинското семе Израилево? Надъ кого иска Богъ да се съжали? А кого ще ожесточи? Ст. 6—18.

12. Съ какъвъ примѣръ показва Павелъ Божието владичество? Противоречи ли владичеството Божие на Неговата милость? Отъ какво знаемъ ние, че въ Христа има надежда за всѣкиго? Ст. 19—33.

Разпредѣление:

1. Спасението отъ грѣхъ и смъртъ. Погребение и възкресение. Смъртъ за грѣха; живуци за Бога. Римл. 6:1—11.

2. Владичеството на грѣха сломено. Владичеството на благодатта. Чиѣ служители сте вие? Възнаграждението. Римл. 6:12—23.

3. Грѣшникътъ и законътъ. Задачата на закона. Римл. 7:1—12.

4. Характерътъ на Божия законъ. Павловитѣ опитности съ закона. Въ кого има освобождение? Римл. 7:13—25.

5. Какъ може да се постигне това освобождение? Два пѣтя на животъ. Римл. 8:1—9.

6. Духътъ на синовность. Страдане съ Христа. Римл. 8:10—17.

7. Ожидането и стенанието на творението. Нашето стенание, очакване и надежда. Римл. 8:18—25.

8. Цената на Светия духъ, Важни помощници. Всичко действа за Бога. Римл. 8:26—28.

9. Най-голѣмата сигурность за Божията любовь. Нищо не може да ни отлъчи отъ тази любовь. Римл. 8:29—39.

10. Истинскиятъ израиль. Привилегиитѣ на стария израиль. Римл. 9:1—5.

11. Кому оказва Богъ милость? Кого ще ожесточи той? Римл. 9:6—18.

12. Грънчарътъ и сждоветѣ. Римл. 9:19—33.

